

Милан Вучићевић

ЛИПТАЊЕ СВЕТЛОСТИ И СМРТИ

ИЗ ЗИМСКЕ СВЕСКЕ

снег, поља, лет гавранова неочекивано кида
меланхолију... да ли то, поново, осећам пршић
озарених ствари?... пратихо разгоњене

мисли

потискујући зловољу и страх записујем
даље: дерући се, истерали су нас напоље
из топлог светлог кафеа – беху то повратници
са фронта – у пусту башту где је светлуцао
Снешко Белић... затим се (иако ће мало ко
поверовати у то) њихов вођа, са исуканим
ножем, бацио на ледену белу лутку бодући је

.....
касније се, у све хладнијој соби, као црв
увлачим у Рилкеове стихове

„Спокој ухваћен у спокој,
благодот пала на благодот...”

И бубрим
од отетих
ватри

трзаја

белих

нестајућих...

СУТОН НА БАГДАЛИ, САЊАРЕЊЕ

... када кроз таму воћњака, пред кишу, јак ветар
откине зрелу јабуку, и сутонско сивило слатко
ражари опалим плодом, самоћа и осећања туге
и промашености почну да нестају у залогајима
и слутњи стапања са паведрином опиплјиве

сржи...

или, када те исти ветар, заспе горком свежином
до тада невидљивог златног лишћа, умилним
опадањем видљивог у теби... и усхићен
гранатим блеском муње огризак бацаш
далеко у светло треперење

ливаде...

СЛОЈЕВИ ЗЕМЉЕ, ПАХУЉА...

1
јесење јуџиро

... задушнице, облаци... влажни
преплети порекла, суштина
и златастог сеоског загробља
(*сазрео до слављења савладаноџ*
очајања?).....

док ветар скида тамне копрене
са плавети,

у несхватљивим дубинама

изласка

сунца

2

најсїарїи браї,
фоїо̀графија

...ГОЛОГЛАВ
у тешком зимском капуту,
зури у завејано поље (опну
муцавог, сетног, осамљивања),
окружен белином,
глатком

као магнетофонска трака,
на којој је, давно, после
читања Хелдерлина, снимιο
моје дисање – дах уснуле бебе –
мир
безазленог сисара

налик исправкама у тексту,
крисїалним резама у њлавеїи,
брезама

изнаг
снѐга,
буђењу
одојчади

їоред оних
који су мно̀го
їаїїили

3

... стражарим,
бледи усеви, звезде, свици – тонем у сладострасна
сањарења.....

.....
їред зору, наїушїајући за̀гушљиви војнички
шаїїор, мамуран, зачух ѓласање фазана
у близини, їеїурајући се, їођох са намером
да их їоїлашим, две їїице їеишко узлеїеише
из високе їраве, оїазих руїу їуну љѝгавих
їомија, їанко дрвеће... леїї лаїїица
у росни освииї, када се још увек може
гледаїи у їамно црвено
сунце...

...

пахуље... чистина... син се оклизну
и паде, потом устаје и осмехнут
почиње да отреса снежне искре
са себе... хајде, рече, обећао си
да ћеш ме довести до језера
по коме, као мала острва, плове
свејле наслаге судбина.....

сунце се усеца у белину, тиња
крисјалним крајцима
видика,
на ледену прашину
сводећи
тјексти...

...

посвуда пахуље: Дух
над првојним
водама

почиње...

СУТОНСКИ КВАРТЕТ

1. ЛЕТО, РАЗГОВОР

... отац гунђа о прасугестивности видљивог
неба... замисли рече, уносећи ми се у лице,
да нас по дану обасјавају два сунца,
а ноћу злате луне, да ли би, уопште,
настала учења неких мистика
о једном Сунцу и једном Месецу
и у невидљивом Духовном Небу?
потом се надмоћно тужно осмехну
и танким прстима прође кроз слабу
косу...

у ово доба ноћи поља под Багдалом
су пуста, присетих се давне месечине,

багремова (влажно међуножје блесну
под језиком...)

како се, газећи бледе откосе, приближавамо
сребрнастом шумарку, један звук постаје
све јаснији и јачи – зрикање зрикаваца...
ћугим
рособудно – звезде, отац,

мисли...

2. МЕДУЗА

ћикање ћокова свестии

у ћеску
ћиха ћужвица клонулих ћелија у каћи,
настављам потргу за подношљивим
одломком, док очево стењање из суседне
собе постаје све тише, можда је заспао,
помислих, *заћледан у ћучину, сећање на*
јесењи већар, ћалубу оћасно наћгнуће
једрилице и ћрлени смех младића коме
се мокра ужад усеца у дланове до крви,
не бојће се, каже, враћам вас на обалу...
ћледам ћа ућлащено и усхићено, дрхћћећи
од свестилих судара ћаласа и ћрућа...
најзад, буднима острво... камене куће...
зањихане маслине заокружују тишину
неизреченог, где почиње

нежно слепо

отплитање (липтање) светлости и смрти
у давном тексту, као једро доспело
у видокруг иза самостанског

зида...

3. НОЋНО УЧИТАВАЊЕ, ШЕТЊА

... поље, окружен тамним сасушеним стабљикама
дивље нане замишљам самоникле светлости
(неуморне светлослагаче у лавиринтима сна)...
протрча златокоси младић – осмехну се – гласник

можда (потом мимолет у бесану тачност цитата
и празнине, док циганчице, које су се и ноћас,
иза запуштених колосека, на паркингу, подавале
за бедан новац, брбљиве и намрштене прелазе
челични мост... убого, млитаво, љескају њихови
погледи...: локве, јата, крештање... сивкасте
осулине магновеног ноћног ходочашћа д о б р у,
у з в и ш е н о с т и,

л е п о т и...)

4. ПАПИРИЋИ, ДЕЦЕМБАР

пада снег... крошње се претварају
у расута шумна клупка белих линија...
одлажући лопату, нешто мирнији, покушавам
да појасним границе „сањивих распадања”
у себи, присећајући се давних поређења
под снежним крунама

беху, колико јуче, гране беле од пахуља
рубови
херувима
стазе ка кристалним језерима спокојника...
...
све ведрија ноћ: „недокучиви склад бића
ништавила” ... шкрипи целац, осипа се,
отвара... влажних очију савијам се
и узимам га, приносим
језику...